62 Af 46/2010 - 337

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **Koninklijke Philips Electronics NV**, se sídlem Groenewoudseweg 1, Eindhoven, 5621 BA, Nizozemí, zastoupen JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

I. V části, v níž se žalobce domáhá, aby soud žalovanému uložil povinnost odstranit z tiskové zprávy ze dne 13.9.2010 nazvané „Úřad pokutoval kartel výrobců obrazovek" uveřejněné na internetových stránkách žalovaného www.compet.cz text „Koninklijke Philips Electronics N.V." a „Philips", **se žaloba odmítá.**

II. Ve zbývající části **se žaloba zamítá.**

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Shrnutí žaloby

Žalobce podal dne 23.7.2010 žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Žalobou je požadováno, aby zdejší soud vydal rozsudek, kterým by žalovanému uložil

- povinnost zdržet se ve vztahu k žalobci využívání podkladů a informací, které žalobce poskytl žalovanému na základě jeho žádostí ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 (bod I. petitu žaloby),

- povinnost zdržet se ve vztahu k žalobci činění opisů či výpisů z podkladů a informací, které žalobce poskytl žalovanému na základě jeho žádostí ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 (bod II. petitu žaloby),

- povinnost vrátit žalobci všechny podklady a informace, které žalobce poskytl žalovanému na základě jeho žádostí ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 (bod III. petitu žaloby),

- povinnost zdržet se vůči žalobci v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 jakýchkoli úkonů donucující povahy (bod IV. petitu žaloby) a

- povinnost zastavit vůči žalobci správní řízení vedené žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 (bod V. petitu žaloby).

Žaloba je odůvodňována tak, že se žalobcem je vedeno správní řízení sp. zn. S 13/2009, v jehož rámci žalovaný vyhotovil a žalobci doručil dokument „Výhrady k dohodě", ve kterém za použití podkladů a informací, které žalobce poskytl žalovanému v rámci správního řízení na základě jeho žádostí ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009, žalovaný účastníkům správního řízení (tedy i žalobci) mimo jiné oznámil, že se žalobce dopustil protisoutěžního jednání, a to v období od 21.9.1999 do 30.6.2001. Současně žalovaný v tomto dokumentu vyjádřil nemožnost uložit žalobci v souvislosti s jednáním posuzovaným ve správním řízení sankci. Žalobce následně žalovaného podáním ze dne 15.6.2010 vyzval, aby správní řízení zastavil. Žalovaný tak neučinil a z jeho přípisu ze dne 22.6.2010, předcházejícímu podání žaloby, vyplývá, že tak učinit ani nehodlá.

Žalobce má za to, že žalovaný vede správní řízení, které není oprávněn vést. Odkazuje na prejudikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozhodnutí ve věci sp. zn. 3 As 57/2004 ze dne 15.12.2005 uvedl, že správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla. Jestliže by takové řízení nebylo zastaveno přesto, že odpovědnost za přestupek zanikla, jednalo by se ze strany správního orgánu o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Dále žalobce odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 28 Ca 145/99 ze dne 11.12.2000 a především na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Afs 56/2007 ze dne 30.12.1999, ve kterém uvedený soud ve vztahu k zákonu o ochraně hospodářské soutěže považoval za nesprávný takový postup, kdy bylo rozhodnutí o jednom jednání rozštěpeno na rozhodnutí o skutku a rozhodnutí o sankci. Ustanovení zákona o ochraně hospodářské soutěže nemají sloužit pouze

k pojmenování protiprávního jednání, nýbrž mají sloužit především k uplatnění sankce. Nelze-li již ve správním řízení uložit sankci, jde o správní řízení, které žalovaný není oprávněn vést. Tím, že nebylo správní řízení v právě souzené věci zastaveno, přestože nemožnost uložení sankce žalovaný ve „Výhradách k dohodě" jasně deklaroval, postupoval žalovaný v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Žalobce pak podrobně rozebírá splnění jednotlivých podmínek pro konstatování nezákonného zásahu žalovaného a domáhá se toho, aby bylo žalovanému uloženo nezákonný zásah ukončit tak, jak je uvedeno v petitu žaloby.

Podáním ze dne 21.10.2010 žalobce rozšířil svůj žalobní petit tak, že dále navrhuje (bod VI. petitu doplněné žaloby), aby byla žalovanému uložena povinnost odstranit z tiskové zprávy ze dne 13.9.2010 nazvané „Úřad pokutoval kartel výrobců obrazovek" uveřejněné na internetových stránkách žalovaného www.compet.cz text „Koninklijke Philips Electronic N.V." a „Philips", a to do 5 dnů ode dne právní moci rozsudku.

Toto rozšíření žalobce odůvodnil tím, že žalovaný v nezákonných zásazích do osobní sféry a práv žalobce pokračuje, konkrétně tak, že dne 13.9.2010 uveřejnil tiskovou zprávu, v níž informuje veřejnost o tom, že se žalobce dopustil protisoutěžního deliktu, aniž by vyčkal vydání pravomocného rozhodnutí. V řízení, které žalovaný není se žalobcem oprávněn vést, ještě nebylo pravomocně rozhodnuto, byla vydána tisková zpráva, proti které se žalobce nemůže bránit žádnými dostupnými procesními prostředky, která žalobcovu pověst pošpinila před širokou veřejností zahrnující i obchodní partnery a zákazníky žalobce a výrazným způsobem tak negativně zasáhla do osobní sféry žalobce.

V příloze žaloby pak žalobce soudu předložil text shora uvedené tiskové zprávy.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhuje žalobu jako nepřípustnou odmítnout.

Žalobce podle žalovaného spatřuje nezákonný zásah ve výzvách ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009 uskutečněných ve správním řízení a ve „Výhradách k dohodě", které byly žalobci doručeny dne 1.6.2010. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 Aps 5/2006 ze dne 18.10.2007 a sp. zn. 1 Afs 16/2004 ze dne 19.1.2005 žalovaný uvádí, že v případě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem je zapotřebí nejprve zkoumat, zda se lze nápravy domáhat jinými prostředky, tedy zda právní řád ochranu jinými právními prostředky připouští. Je-li tomu tak, je žaloba nepřípustná. V tomto případě má žalovaný za to, že žalobce může proti postupu žalovaného ve správním řízení brojit žalobou proti rozhodnutí, které bude ve věci samé žalovaným vydáno.

V části žaloby, kde je nezákonný zásah žalovaného spatřován ve výzvách ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009 uskutečněných ve správním řízení, je žaloba

nepřípustná rovněž z důvodu překážky věci již rozhodnuté, neboť zdejší soud o žalobě proti těmto výzvám coby tvrzeným nezákonným zásahům rozhodoval již rozsudkem ve věci sp. zn. 62 Af 3/2010 ze dne 8.4.2010. Skutkovým novem v právě projednávané věci je pouze konstatování nezákonnosti vydaných „Výhrad k dohodě", pouze v této části žaloby je dána rozdílnost předmětu řízení.

Žalovaný pak podrobně rozebírá podmínky pro konstatování nezákonného zásahu a dovozuje, že v daném případě se o nezákonný zásah pojmově nemůže jednat. Podstatou argumentace žalovaného je zdůraznění skutečnosti, že „Výhrady k dohodě" byly vydány řádným procesním postupem v rámci řádně zahájeného správního řízení. „Výhradami k dohodě" není dále žalobci ukládána žádná povinnost, chybí tu tak pojmový znak zásahu, a sice donucující povaha úkonu. Nehrozí přitom opakování „Výhrad k dohodě", ani netrvají důsledky, což vyplývá z absence donucujícího charakteru tohoto úkonu. Dále žalovaný argumentuje tak, že je možné sankcionovat jednání, k němuž došlo za účinnosti zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, neboť ani žalobce nerozporuje, že jednání, jehož se měl žalobce účastnit, mělo charakter trvajícího deliktu, a tedy není důvodu správní řízení zastavovat.

III. Podstatné skutečnosti

Mezi žalobcem a žalovaným je nesporné, že žalovaný vede se žalobcem správní řízení pro podezření z porušení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů („předchozí ZOHS"), a z porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů („ZOHS").

V rámci tohoto správního řízení, vedeného žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-S13/2009/KD, vyzval žalovaný přípisem ze dne 14.9.2009 (č.j. ÚOHS-S13/2009/KD-11853/2009/850) žalobce k poskytnutí informací ohledně toho, zda se žalobce zúčastnil v rámci Evropy nějakých jednání či schůzek s některými z účastníků správního řízení, a vyzval žalobce k poskytnutí písemných záznamů či dokladů týkajících se těchto schůzek. Tato výzva žalovaného obsahuje též poučení podle § 21 odst. 5 a odst. 7, § 22 odst. 1 písm. a) a b) ZOHS (ve znění účinném do 31.8.2009) o povinnosti poskytnout podklady a o možnosti uložit pokutu za jejich neposkytnutí. Žalobce na tuto výzvu odpověděl přípisem ze dne 12.10.2009 mimo jiné v tom směru, že vyhověním požadavku žalovaného by bylo ohroženo žalobcovo právo zakotvené v čl. 37 odst. 1 a v čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Následně reagoval žalovaný opakovanou výzvou ze dne 5.11.2009 (č.j. ÚOHS-S13/2009/KD-14336/2009/850), v níž mimo jiné trval na svém požadavku, a navíc požadoval totéž i ve vztahu ke schůzkám či jednáním na území Asie. Žalobce reagoval dne 30.11.2009 tak, že žalovanému zaslal listiny s údaji o jiných účastnících řízení, ale odstranil – začernil veškeré další údaje, a to s ohledem na své tvrzené právo vyplývající z Listiny základních práv a svobod. Dne 16.12.2009 (č.j. ÚOHS-S13/2009/KD-16249/2009/850) žalovaný žalobci výzvu opakoval mimo jiné s poukazem na to, že zásadu zákazu sebeobviňování, kterou žalobce argumentoval, nelze spojovat

s možností účastníka řízení předložit neúplné podklady. V dalším průběhu správního řízení žalobce žalovanému požadované podklady dne 18.1.2010 poskytl.

Žalobce se již v minulosti v souvislosti s těmito výzvami na zdejší soud obrátil, a sice žalobou doručenou dne 11.1.2010. Domáhal se toho, aby zdejší soud vydal rozsudek, kterým by žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce tím, že je ze strany žalovaného vyžadováno poskytnutí informací a podkladů, které by mohly vypovídat o účasti žalobce na jednáních, schůzkách či jiných kontaktech ohledně CRT (CPT, CDT) s účastníky správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 v rámci Evropy a v Asii v letech 1998 až 2004. Tato žaloba byla u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 62 Af 3/2010. V průběhu řízení před zdejším soudem o této žalobě upravil žalobce petit svého návrhu tak, že požadoval, aby byla žalovanému uložena povinnost zdržet se vynucování odpovědí žalobce na otázku, zda se žalobce (či společnost z jeho skupiny) účastnil nějakých jednání, schůzek či jiných kontaktů ohledně CRT (CPT, CDT) s některými dalšími účastníky řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 v Asii či v Evropě v letech 1998 až 2004, dále povinnost zdržet se vynucování informací o typech jednání, místech a datech schůzek, účastnících jednání a diskutovaných záležitostech ohledně CRT (CPT, CDT) v Asii či v Evropě v letech 1998 až 2004, dále povinnost zdržet se vynucování poskytnutých písemných záznamů týkajících se schůzek ohledně CRT (CPT, CDT) v Asii či v Evropě v letech 1998 až 2004 na žalobci, dále povinnost vrátit všechny podklady a informace, které žalobce poskytl žalovanému dne 18.1.2010 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 spolu s přípisem Poskytnutí doplňujících podkladů ze dne 18.1.2010, dále povinnost zdržet se činění opisů či výpisů z podkladů a informací, které žalobce poskytl žalovanému dne 18.1.2010 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 spolu s přípisem Poskytnutí doplňujících podkladů ze dne 18.1.2010, a dále povinnost zdržet se využití podkladů a informací, které žalobce poskytl žalovanému dne 18.1.2010 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 spolu s přípisem Poskytnutí doplňujících podkladů ze dne 18.1.2010, ve správním řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. S 13/2009. Ze shora uvedených důvodů žalobce požadoval, aby zdejší soud žalovanému uložil zákaz pokračovat ve vyžadování poskytnutí informací a podkladů, které by mohly vypovídat o účasti žalobce na jednáních, schůzkách či jiných kontaktech ohledně CRT (CPT, CDT) s účastníky správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 v rámci Evropy a v Asii v letech 1998 až 2004. Poté, kdy ve správním řízení již požadované podklady žalovanému k jeho opakovaným výzvám předložil, dovozoval žalobce, že důsledky zásahu spočívajícího ve vyžadování podkladů uvedeného obsahu trvají a navíc hrozí jeho opakování, a požadoval, aby zdejší soud žalovanému uložil zdržet se budoucího vynucování odpovědí a informací a poskytnutí pokladů uvedeného obsahu a vrátit již poskytnuté podklady, nepořizovat si z nich opisy a výpisy a nevyužívat je v rámci vedeného správního řízení.

O takto podané žalobě již zdejší soud rozhodl, a sice rozsudkem ve věci sp. zn. 62 Af 3/2010 ze dne 8.4.2010 tak, že žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že nejde o nezákonný zásah. Důsledek samotné výzvy žalovaného k předložení podkladů v rámci správního řízení, trvání na této výzvě (tj. na splnění povinností podle výzvy) i do

budoucna pro případ dalších obdobných podkladů, jaké byly žalovanému ze strany žalobce přes jeho nesouhlas již poskytnuty, a využití takto získaných podkladů ve správním řízení coby podkladu rozhodnutí (aniž by je žalovaný žalobci vrátil, jak bylo žalobcem v petitu jeho žaloby rovněž požadováno) se podle názoru zdejšího soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 8.4.2010 ve vztahu k žalobci neprojeví dříve, než žalovaný ve správním řízení rozhodne. Jakmile žalovaný rozhodne (tj. jakmile se důsledky právě napadeného procesního postupu žalovaného teprve ve vztahu k žalobci budou moci projevit), otevře se žalobci prostor pro podání žaloby podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů („s.ř.s."). S respektováním právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2006 v právní věci sp. zn. 8 Aps 2/2006, podle něhož prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka správního řízení, tak zdejší soud v rozsudku ze dne 8.4.2010 dospěl k závěru, že konkrétní výzva žalovaného a trvání na jejím splnění uvnitř běžícího správního řízení do právní sféry žalobce přímo nezasahuje, resp. že ze samotné skutečnosti, že chování žalobce, jež může být i v rozporu s výzvou žalovaného, může vyvolat následek v podobě pro žalobce nepříznivého rozhodnutí (o sankci za nerespektování výzvy žalovaného), nijak neplyne, že by tato výzva sama o sobě přímo zasahovala do žalobcovy právní sféry. Zdejší soud uvedl, že ani v případě, kdy žalobce bude výzvu, podle něj nezákonnou, respektovat, jej tato výzva přímo v jeho právní sféře nezasahuje, neboť důsledky respektování výzvy se mohou projevit v podkladech rozhodnutí, k němuž směřuje správní řízení před žalovaným, a toto rozhodnutí je přezkoumatelným včetně procesního postupu žalovaného při shromažďování podkladů.

Žalobce napadl rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 62 Af 3/2010 ze dne 8.4.2010 kasační stížností, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ve věci sp. zn. 7 Aps 3/2010 ze dne 17.6.2010 tak, že ji pro opožděnost odmítl.

Mezi žalobcem a žalovaným je dále nesporné, že v dalším průběhu správního řízení vypracoval žalovaný dne 31.5.2010 pod č.j. ÚOHS-S 13/2009/KD-1776/2010/850 „Výhrady k dohodě", které byly žalobci dne 1.6.2010 doručeny. Z obsahu „Výhrad k dohodě" vyplývá, že tyto výhrady byly vydány podle § 7 odst. 3 ZOHS a mimo jiné pro žalobce jako účastníka správního řízení jsou v nich shrnuty skutkové okolnosti případu, hlavní důkazy a právní hodnocení.

Z tiskové zprávy ze dne 13.9.2010 uveřejněné na internetových stránkách žalovaného www.compet.cz se podává, že žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že tam uvedené společnosti, mezi nimiž je uveden i žalobce, v letech 1998 – 2004 uzavřely a plnily kartelovou dohodu na trhu barevných obrazovek pro televizory, některé z uvedených společností se přitom na dohodě podílely kratší dobu, což žalovaný rovněž ve svém rozhodnutí zohlednil. Dále se v této zprávě mimo jiné uvádí, že rozhodnutí dosud není pravomocné a může být proti němu podán rozklad. V závěru zprávy se uvádí, že *„... u společností Philips ... nemohla být sankce uložena,*

neboť již uplynula zákonná lhůta pro její uložení (tyto společnosti neplnily inkriminovanou dohodu po 1.7.2001)".

Z vyjádření žalovaného doručeného soudu dne 4.11.2010 vyplývá, že k tomuto dni správní řízení není pravomocně skončeno, aktuálně se nachází ve stádiu řízení o rozkladech proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného.

IV. Posouzení věci

Zdejší soud se nejprve zabýval dostatkem legitimace aktivní i pasivní podle § 82 a § 83 s.ř.s. a dodržením lhůty po podání žaloby (§ 84 s.ř.s.); teprve v případě dostatku aktivní a pasivní legitimace a dodržení lhůty se mohl zabývat dalšími podmínkami podávanými z § 82 s.ř.s.

Aktivní legitimace (§ 82 s.ř.s.) svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to již je otázkou pro věcné posouzení žaloby). Tato podmínka řízení je tedy splněna.

Pokud jde o legitimaci pasivní, § 83 s.ř.s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Tu je nepochybně správním orgánem žalovaný; jeho identifikace není spornou, spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je tedy splněna.

Pokud jde o podmínku včasnosti žaloby podávanou z § 84 odst. 1 s.ř.s. (při jejím nedostatku by musela být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. b/ s.ř.s., a tedy touto otázkou je také třeba se zabývat předtím, než soud přistoupí k meritornímu projednání žaloby), i ta je dle soudu splněna. Žaloba byla totiž podána ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce o posledním z úkonů žalovaného, v nichž spatřuje nezákonný zásah, dozvěděl; „Výhrady k dohodě" byly doručeny žalobci dne 1.6.2010, žaloba byla podána dne 23.7.2010.

Než zdejší soud přistoupil k posouzení otázky, zda žalobcem tvrzený nezákonný zásah nadále trvá a zda hrozí jeho opakování (§ 82 s.ř.s. *in fine*), musel se zaměřit na posouzení otázky, zda se v daném případě vůbec může pojmově jednat o nezákonný zásah, kterým by žalobce mohl být na svých právech zkrácen ve smyslu § 82 s.ř.s. Tímto se však již zdejší soud musel zabývat v rámci úvah o věci samé. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20. 9. 2006 ve věci sp. zn. 3 Aps 4/2005, *„...závěr o tom, zda se skutečně jednalo o nezákonný zásah, je již závěrem hmotněprávním, dle něhož je posouzena důvodnost žaloby...".* Shodně se pak vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16.12.2008 ve věci sp. zn. 8 Aps 6/2007, když uvedl, že *„...posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s.ř.s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou*

existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s...."; věcně shodně Nejvyšší správní soud judikoval i v dalších rozsudcích, např. v rozsudku ze dne 14. 2. 2006 ve věci sp. zn. 1 Afs 40/2005 nebo ze dne 19.9.2007 ve věci sp. zn. 9 Aps 1/2007.

Z právě uvedeného tedy plyne, že pokud by zdejší soud dospěl k závěru, že se nemůže jednat o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s.ř.s., jak argumentuje žalovaný, nemůže žalobu odmítnout (jako nepřípustnou), jak navrhuje žalovaný, nejvýše ji může zamítnout (jako nedůvodnou).

V rámci řešení právě předestřené otázky se zdejší soud musel především zabývat tím, zda tomu, aby se žalobou v právě uvedeném smyslu zabýval, nebrání překážka věci rozhodnuté, jak na to poukazuje i žalovaný.

Požaduje-li nyní žalobce, aby byla žalovanému uložena povinnost zdržet se ve vztahu k žalobci využívání podkladů a informací, které žalobce poskytl žalovanému na základě jeho žádostí ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 (bod I. petitu žaloby), pak jde o tentýž požadavek, který žalobce uplatnil již v předchozí žalobě, resp. který byl v předchozím řízení před zdejším soudem takto upraven v replice žalobce ze dne 31.3.2010. O tomto požadavku zdejší soud rozhodl rozsudkem ve věci sp. zn. 62 Af 3/2010 ze dne 8.4.2010. Tam byl tento požadavek žalobcem formulován jako povinnost zdržet se využití podkladů a informací, které žalobce poskytl žalovanému dne 18.1.2010 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 spolu s přípisem Poskytnutí doplňujících podkladů ze dne 18.1.2010, ve správním řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. S 13/2009. Dne 18.1.2010 žalobce poskytl žalovanému podklady, k jejichž poskytnutí byl žalovaným vyzván právě ve výzvách ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009. Požadavek žalobce je tedy tentýž, týká se zákazu využívání týchž podkladů v témže správním řízení (řízení vedené žalovaným pod sp. zn. S 13/2009), přitom i okruh účastníků (žalobce a žalovaného) je tentýž. Potud lze souhlasit s názorem obsaženým ve vyjádření žalovaného k podané žalobě. Odlišnost oproti stavu, za kterého zdejší soud rozhodoval ve věci sp. zn. 62 Af 3/2010, lze spatřovat v tom, že správní řízení vedené žalovaným v mezidobí pokročilo, tj. že byly vydány „Výhrady k dohodě" a že bylo vydáno rozhodnutí v prvním stupni správního řízení.

Obdobně je tomu ohledně požadavku žalobce, aby byla žalovanému uložena povinnost zdržet se ve vztahu k žalobci činění opisů či výpisů z podkladů a informací, které žalobce poskytl žalovanému na základě jeho žádostí ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 (bod II. petitu žaloby). Tento žalobcův požadavek odpovídá požadavku, který uplatnil rovněž již v replice k vyjádření žalovaného ze dne 31.3.2010, kde upřesnil petit původní žaloby projednávané před zdejším soudem v řízení pod sp. zn. 62 Af 3/2010, ukončeném rozsudkem ze dne 8.4.2010. Tam se totiž žalobce domáhal právě toho, aby bylo žalovanému uloženo zdržet se činění opisů či výpisů z podkladů a informací, které žalobce poskytl žalovanému dne 18.1.2010 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 spolu s přípisem Poskytnutí doplňujících podkladů

ze dne 18.1.2010. I tu je podstatné, že dne 18.1.2010 žalobce poskytl žalovanému podklady, k jejichž poskytnutí byl žalovaným vyzván právě ve výzvách ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009. I tu jde tedy o tentýž požadavek téhož žalobce uplatněný proti témuž žalovanému, týká se zákazu činění opisů či výpisů z týchž podkladů pořízených žalovaným v témže správním řízení (řízení vedené žalovaným pod sp. zn. S 13/2009). Žalobce tedy požaduje znovu totéž, o čemž již bylo rozhodnuto rozsudkem zdejšího soudu ve věci sp. zn. 62 Af 3/2010 ze dne 8.4.2010, argumentuje však vývojem správního řízení, jímž se mělo poskytnutí těchto podkladů ve vztahu k právům žalobce negativně materializovat.

Obdobně je tomu i ohledně požadavku žalobce na to, aby byla žalovanému uložena povinnost vrátit žalobci všechny podklady a informace, které žalobce poskytl žalovanému na základě jeho žádostí ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 (bod III. petitu žaloby). Jde o tutéž povinnost vrátit všechny podklady a informace, které žalobce poskytl žalovanému dne 18.1.2010 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 spolu s přípisem Poskytnutí doplňujících podkladů ze dne 18.1.2010, jejíhož uložení žalovanému se žalobce domáhal v replice k vyjádření žalovaného ze dne 31.3.2010, kde upřesnil petit původní žaloby projednávané před zdejším soudem v řízení pod sp. zn. 62 Af 3/2010, ukončeném rozsudkem ze dne 8.4.2010. I zde je okruh účastníků tentýž, stejně jako správní řízení, ve vztahu k němuž je tento žalobcův požadavek uplatňován, stejný je rovněž obsah žalobcova požadavku. I v tomto případě ovšem platí, že soud rozhoduje o takto formulovaném požadavku žalobce za situace, kdy správní řízení pokročilo do stádia sdělení „Výhrad k dohodě" a do druhého stupně správního řízení, čímž se mělo poskytnutí podkladů bez jejich vrácení zpět žalobci ve vztahu k jeho právům negativně materializovat.

Důvodem těchto opakovaných požadavků žalobce může být snaha opětovně je projednat a využít i kasační stížnosti v případě, že postoj zdejšího soudu bude k těmto třem požadavkům žalobce stejný jako v případě řízení vedeném pod sp. zn. 62 Af 3/2010 poté, co jeho předchozí kasační stížnost proti rozsudku zdejšího soudu o zamítnutí předchozí žaloby založené na uplatnění týchž požadavků byla pro opožděnost odmítnuta. Důvody mohou být i jiné (o těch nepřísluší zdejšímu soudu spekulovat), avšak pro soud je podstatné, že v mezidobí od vydání rozsudku ve věci sp. zn. 62 Af 3/2010 dosud došlo k procesnímu vývoji ve správním řízení, který má být podle žalobní argumentace natolik podstatnou skutečností, že se poskytnutí shora uvedených podkladů na právech žalobce projevuje nově. Skutkový stav, o který žalobce nyní opírá důvodnost svých požadavků, je v určitém ohledu stav stále tentýž: žalovaný v běžícím správním řízení, které do okamžiku tohoto rozhodnutí zdejšího soudu nebylo ještě pravomocně ukončeno, převzal od žalobce „podklady a informace", s nimiž ve správním řízení coby s podkladem rozhodnutí nadále pracuje – zahrnul jej do správního spisu a tyto „podklady a informace" se staly podkladem rozhodnutí žalovaného. Tímto podkladem se staly v okamžiku, kdy byly od žalobce převzaty a do správního spisu založeny. Takto popsaný skutkový stav se však v mezidobí částečně změnil a právě tato změna má být důvodem, pro který by zdejší soud podle žalobce měl dospět k závěru, že žalovaný do jeho práv nezákonně zasáhl: správní řízení od

doby, kdy bylo u zdejšího soudu vedeno řízení pod sp. zn. 62 Af 3/2010, ukončené rozsudkem ze dne 8.4.2010, pokračovalo a nadále pokračuje, žalovaným byly vydány dva akty, kterým se podle smyslu žalobní argumentace žalobcovo postavení změnilo. Jde o sdělení „Výhrad k dohodě" a vydání prvostupňového rozhodnutí ve věci.

Zdejší soud je toho názoru, že v případech řízení o ochraně před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s.ř.s. je třeba otázku totožnosti věci posuzovat především s přihlédnutím ke skutkovému stavu, který žalobce považuje za podstatný a o který on sám opírá názor vyjádřený v žalobě, že vůči němu bylo správním orgánem nezákonně zasaženo. Nelze tedy formalisticky uzavřít, že kdykoli, kdy žalobce u soudu podruhé (poté, co soud již předtím pravomocně rozhodl o předchozí žalobě téhož žalobce se stejně formulovaným petitem) uplatňuje formulačně tentýž požadavek, který se má promítnout do rozsudku podle § 87 odst. 2 s.ř.s., se vždy musí jednat o opakované uplatnění téhož nároku ve věci již rozhodnuté.

Z právě uvedených důvodů zdejší soud dospívá k závěru, že ve shora vymezené části žaloby nebrání posouzení její důvodnosti překážka věci rozhodnuté; o totožnou věc ve všech jejích podstatných znacích určených skutkovým stavem, k němuž má soud rozhodovat (§ 87 odst. 1 s.ř.s.), se nejedná. Proto není důvod žalobu v této části odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Samostatně zdejší soud uvážil o požadavku žalobce na uložení povinnosti odstranit z tiskové zprávy ze dne 13.9.2010 nazvané „Úřad pokutoval kartel výrobců obrazovek" uveřejněné na internetových stránkách žalovaného www.compet.cz text „Koninklijke Philips Electronic N.V." a „Philips" (bod VI. petitu žaloby po jejím doplnění ze dne 21.10.2010).

Jestliže žalobce opírá tento svůj požadavek o argumentaci, že tisková zpráva žalovaného pošpinila žalobcovu pověst před širokou veřejností zahrnující i obchodní partnery a zákazníky žalobce a výrazným způsobem tak negativně zasáhla do osobní sféry žalobce, pak jeho argumentace spočívá v tvrzení difamujícího charakteru zprávy a dovozován je zásah do dobré pověsti žalobce coby právnické osoby.

Každá právnická osoba (a tedy i žalobce) je oprávněna domáhat se v souladu s § 19b odst. 2 občanského zákoníku ochrany proti neoprávněnému užití svého názvu. Právnická osoba je takto oprávněna domáhat se toho, aby se neoprávněný uživatel zdržel užívání názvu právnické osoby a odstranil závadný stav; je možné domáhat se též přiměřeného zadostiučinění, které může být požadováno i v penězích. Shodné nároky (tj. nárok zdržovací, odstraňovací a na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění) lze uplatnit též v případě ochrany proti neoprávněnému zásahu do dobré pověsti právnické osoby podle § 19b odst. 3 občanského zákoníku.

Ve vztahu k ochraně dobré pověsti právnické osoby tedy tuzemský právní řád obsahuje výčet zvláštních právních prostředků ochrany, které jsou typické pro celý soukromoprávní ochranný systém práv k nehmotným statkům. Dobrá pověst právnické osoby je traktována coby statek ve smyslu právním, který požívá zákonné ochrany

občanským zákoníkem, jež je povahy absolutní, což znamená, že ochrana prostřednictvím právních prostředků vyplývajících z § 19b odst. 3 občanského zákoníku působí *erga omnes*. Z toho tedy plyne, že bez ohledu na osobu rušitele (tj. bez ohledu na to, kdo měl podle žalobního tvrzení do dobré pověsti právnické osoby zasáhnout) má osoba, do jejíž dobré pověsti mělo být zasaženo, právo vždy využít právních prostředků ochrany poskytovaných občanským zákoníkem. Útok na dobrou pověst právnické osoby či jakýkoli zásah do takové dobré pověsti je zásahem do subjektivního soukromého práva, nikoli do subjektivního práva veřejného. Tvrdí-li žalobce, že vůči němu bylo do jeho dobré pověsti zasaženo ze strany žalovaného, pak ani skutečnost, že žalovaný je správním orgánem a že podstatou jednání, z něhož měl podle žalobních tvrzení vyplynout zásah do žalobcovy dobré pověsti, bylo informování o výsledku správního řízení, kde žalovaný k žalobci nepochybně vystupoval v postavení vrchnostenském, na soukromoprávním charakteru vztahu, v němž se v této otázce žalobce a žalovaný nacházejí, a tedy i na možnosti výlučně soukromoprávní ochrany žalobce proti žalovanému, nic nemění. Jednání žalovaného spočívající ve zveřejnění tiskové zprávy o tom, že v prvním stupni ukončil správní řízení, není ani úkonem uvnitř správního řízení, ani úkonem, který by musel být nezbytně uskutečňován v souvislosti s ukončením správního řízení a který by tak vliv na veřejná subjektivní práva účastníka správního řízení společně s rozhodnutím ve věci samé jakkoli „dotvářel" či žalobce v přímé souvislosti s vrchnostenským postavením žalovaného na jeho veřejných právech jakkoli omezoval. Třeba dodat, že pokud žalovaný ve vztahu k žalobci mediálně informuje neobjektivně, tendenčně, zkresleně, nerespektuje zásadu presumpce neviny, jež musí být vlastní i řízení o správních deliktech, a žalobci vznikne v důsledku takového způsobu informování škoda, zná právní řád rovněž prostředek možné žalobcovy ochrany (především zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem); i v tomto případě by se jednalo o nárok, o němž rozhodují soudy v občanském soudní řízení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11.5.2005 ve věci sp. zn. Na 12/2005, Sb. NSS 671/2005).

Požaduje-li tedy nyní žalobce, aby bylo žalovanému uloženo odstranit z jeho tiskové zprávy konkrétní údaje, pak požaduje odstranění podle něj závadného stavu, který měl vyvolat žalovaný. Tento nárok je však uplatnitelný podle § 19b odst. 2 za použití § 19b odst. 3 občanského zákoníku coby nárok soukromoprávní – jde o žalobu na odstranění závadného stavu. Jestliže podle § 2 s.ř.s. soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům a jestliže se v dané otázce jedná o věc práva soukromého, pak soud ve správním soudnictví není oprávněn žalobci ochranu poskytnout, resp. se žalobou v tomto bodu (v rámci tohoto uplatněného požadavku – bod VI. petitu žaloby po jejím doplnění ze dne 21.10.2010) meritorně zabývat.

Ochrany se lze domáhat u orgánu k tomu povolanému, jímž je vždy soud, jde však o soud rozhodující ve věcech soukromoprávních. Podle § 9 odst. 1 občanského soudního řádu nestanoví-li zákon jinak, jsou k řízení v prvním stupni příslušné okresní soudy. V § 9 odst. 3 písm. m) občanského soudního řádu se pak stanoví, že krajské

soudy dále rozhodují v obchodních věcech jako soudy prvního stupně ve věcech ochrany názvu a dobré pověsti právnické osoby ve smyslu § 19b občanského zákoníku. Postup při ochraně dobré pověsti právnické osoby tedy není totožný s postupem při ochraně osobnosti podle občanského zákoníku, ve kterých je dána věcná příslušnost krajských soudů jako soudů prvního stupně podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) občanského soudního řádu. Věci týkající se ochrany názvu a dobré pověsti právnické osoby dle ustanovení § 19b občanského zákoníku svěřuje do věcné příslušnosti krajským soudům jako soudům prvního stupně ustanovení § 9 odst. 3 písm. m) občanského soudního řádu, které tak však činí výhradně v případech věcí obchodních. Nejde-li o věc obchodní, bude dána příslušnost okresního soudu jako soudu prvního stupně podle § 9 odst. 1 občanského soudního řádu. Ohledně tohoto svého závěru (tj. že bude dána v občanském soudním řízení příslušnost soudu okresního), který se promítá i v poučení žalobci ve smyslu § 46 odst. 2 s.ř.s. o možnosti podat návrh k okresnímu soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení, vychází zdejší soud z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22.10.2009 ve věci sp. zn. 30 Cdo 3638/2009, přestože je zdejšímu soudu z průběhu jednání občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky konaného dne 10. 2. 2010 zřejmé, že většina tohoto kolegia takto judikovaný názor nesdílí.

Ve vztahu k tomuto požadavku žalobce je žaloba návrhem, kterým se žalobce domáhá rozhodnutí v právní věci, o které má jednat soud v občanském soudním řízení, což je důvodem k odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 2 s.ř.s.

Ze shora uvedených důvodů soud rozhodl, že žaloba se v části, v níž se žalobce domáhá, aby soud žalovanému uložil povinnost odstranit z tiskové zprávy ze dne 13.9.2010 nazvané „Úřad pokutoval kartel výrobců obrazovek" uveřejněné na internetových stránkách žalovaného www.compet.cz text „Koninklijke Philips Electronic N.V." a „Philips" (bod VI. petitu žaloby po jejím doplnění ze dne 21.10.2010), podle § 46 odst. 2 s.ř.s. odmítá.

V souvislosti s odmítnutím žaloby v posledně uvedené části je žalobce v samostatné části tohoto rozsudku (část „Poučení") v souladu s § 46 odst. 2 s.ř.s. poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí může podat žalobu k okresnímu soudu. Právě závěr o splnění podmínek pro odmítnutí žaloby ve shora uvedené části a potřeba srozumitelného poučení navázaného na srozumitelný výrok ohledně této části žaloby zdejší soud vedly k postupu pro soudy rozhodující ve správním soudnictví netypickému, avšak podle zdejšího soudu nikoli nesprávnému, tj. že rozsudek žalobu v některých jejích částech zamítající obsahuje i samostatný výrok ohledně odmítnutí žaloby v jiné její části.

Zdejší soud se za shora uvedeného stavu a ze shora popsaných důvodů zabýval žalobou v těch jejích částech, v nichž žalobce požaduje vydání rozsudku, kterým by žalovanému byla uložena povinnost zdržet se ve vztahu k žalobci využívání podkladů a informací, které žalobce poskytl žalovanému na základě jeho žádostí ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 (bod I. petitu žaloby), povinnost zdržet se ve vztahu k žalobci činění

opisů či výpisů z podkladů a informací, které žalobce poskytl žalovanému na základě jeho žádostí ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 (bod II. petitu žaloby), povinnost vrátit žalobci všechny podklady a informace, které žalobce poskytl žalovanému na základě jeho žádostí ze dne 14.9.2009, 5.11.2009 a 16.12.2009 v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 (bod III. petitu žaloby), povinnost zdržet se vůči žalobci v rámci správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 jakýchkoli úkonů donucující povahy (bod IV. petitu žaloby) a povinnost zastavit vůči žalobci správní řízení vedené žalovaným pod sp. zn. S 13/2009 (bod V. petitu žaloby).

Zdejší soud vychází z konstantně judikovaného východiska, že cestou § 82 a násl. s.ř.s. se nelze úspěšně domáhat ochrany před jakýmkoli aktem správního orgánu (jenž není rozhodnutím), nýbrž pouze před takovým, který, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005 v právní věci sp. zn. 2 Aps 1/2005, publikovaném pod č. 603/2005 Sb. NSS, kumulativně splňuje následující podmínky: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (tj. „zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), který byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah" v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu" (6. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodně poskytnout.

Prvotně jsou soudy ve správním soudnictví povinny zkoumat splnění podmínky č. 4, tedy existenci zásahu, neboť neexistence znaku „zásahu" je první otázkou při posuzování důvodnosti žaloby (najisto je již přitom postaveno, že nikoli přípustnosti, jak je shora uvedeno).

Nezákonný zásah, který měl žalobce podle jeho žalobní argumentace v právě projednávané věci přímo zkrátit na jeho právech, a který jej má i nadále takto zkracovat, spočívá v samotném vedení správního řízení – a v jeho rámci v uskutečňování donucujících úkonů. Správní řízení totiž žalovaný není podle žalobce oprávněn vést, a tedy není ani oprávněn ve vztahu k žalobci uskutečňovat „jakékoli" donucující úkony. To, že žalovaný uskutečňuje v režimu ZOHS donucující úkony, souvisí s tím, že proti žalobci vede správní řízení. Klíčovou je tedy otázka, zda samotné vedení správního řízení – a v jeho rámci uskutečňování donucujících úkonů, může být nezákonným zásahem ve významu § 82 s.ř.s.

Pojem zásah není definován žádným ustanovením s.ř.s. ani jiného právního předpisu. Zdejší soud tedy na základě obecně uznávaných doktrinálních východisek (srov. např. Hendrych, D. a kol., Správní právo, Obecná část, 5. vydání, Praha, C.H.Beck 2003, str. 178 a násl.) a předchozí rozhodovací praxe Ústavního soudu (srov. např. nález ve věci sp. zn. I. ÚS 512/02 ze dne 20.11.2002, usnesení ve věci sp. zn. I. ÚS 422/99 ze dne 8.12.1999) a Nejvyššího správní soudu (usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 31.8.2005, rozsudky ve věcech sp. zn. 3 As 52/2003 ze dne 1.12.2004, 2 Aps 1/2005 ze dne 17.3.2005, 2 Aps 3/2004 ze dne

4.8.2005, usnesení ve věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 2.11.2005) vykládá pojem zásah ve smyslu § 82 s.ř.s. tak, že jím mohou být aktivní úkony správních orgánů nebo jiných součástí veřejné správy v rámci výkonu veřejné moci, související s výkonem správní činnosti označované jako „správní dozor" v nejširším smyslu. Může se tak typově jednat o jednorázový a protiprávní útok orgánů veřejné moci vůči základním ústavně zaručeným právům, který v době svého působení představuje trvalé ohrožení po právu existujícího stavu. Musí být zároveň splněna podmínka bezprostřednosti takového zásahu (doktrína hovoří o bezprostředním zásahu v souvislosti se správní činností k odvrácení nebezpečí, které bezprostředně ohrožuje právem chráněné zájmy, jímž veřejná správa fyzicky zasahuje do právních poměrů osob, které toto ohrožení vyvolaly, popř. třetích osob, a omezuje je v jejich právech). Tradičně jsou za takový zásah považovány autoritativní úkony úředních osob bezprostředně omezující jejich adresáty v jednání, jež by jinak uskutečňovat mohli, které pro svoji neodkladnost nejsou uskutečňovány jinak obvyklým procením postupem respektujícím všechna procesní pravidla správního řízení zakončeným vydáním správního rozhodnutí. Důvodem takových autoritativních úkonů je typicky neodkladná potřeba ochrany života, zdraví, majetku a veřejného pořádku.

Právě uvedené pojetí nalezlo dle zdejšího soudu svůj odraz i v důvodech kodifikace řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu do s.ř.s. (§ 82 a násl. s.ř.s.). Podle důvodové zprávy k vládnímu návrhu s.ř.s. jde o další novou formu soudní ochrany ve správním soudnictví, jejíž osnova pokrývá širokou škálu tzv. faktických zásahů, typicky různých policejních přehmatů, kde byla veřejností i soudní judikaturou pociťována zákonná mezera veřejnoprávní ochrany.

Pravomoc soudu zasáhnout v řízení podle § 82 a násl. s.ř.s. tu byla formulována jen jako subsidiární; nastupuje tedy jen tam, kde jiná právní možnost ochrany chybí. Tento přístup je konstantně potvrzován i judikaturou správních soudů – jak ve vztahu k jednotlivým úkonům v rámci správního řízení, tak ve vztahu k samotnému vedení správního řízení.

Ve vztahu k uskutečňování jednotlivých úkonů ve správním řízení se Nejvyšší správní soud vyslovil tak, že *„...nelze vyloučit, že konkrétní úkon správního orgánu v rámci vedení správního řízení by mohl být nezákonným zásahem, ochrana proti němu podle § 82 s.ř.s. bude přípustná pouze tehdy, nebylo-li by možné domáhat se ochrany nebo nápravy jinými prostředky..."* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.8.2005 ve věci sp. zn. 2 Aps 3/2004).

Ve vztahu k samotnému vedení správního řízení se pak Nejvyšší správní soud vyslovil tak, že *„...k zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. může zpravidla dojít konkrétním nezákonným úkonem správního orgánu (např. nezákonným vstupem do obydlí, vykonáním nezákonné kontroly apod.), nikoliv však samotným vedením správního řízení. Z hlediska vedení řízení Nejvyšší správní soud připustil (rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, čj. 2 Afs 144/2004 - 110, č. 735/2006 Sb. NSS), že nezákonným zásahem může být zahájení a provádění daňové kontroly. I zde je ovšem třeba zdůraznit akcesoritu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, která ostatně*

vyplývá i z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Aps 3/2004 - 42, č. 720/2005 Sb. NSS). Jedním z významných argumentů pro připuštění ochrany proti daňové kontrole cestou žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu je právě skutečnost, že ne vždy musí tato kontrola vyústit v rozhodnutí, proti němuž lze brojit žalobou podle § 65 s. ř. s...." (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.4.2009 ve věci sp. zn. 8 Aps 6/2007). V témže rozsudku pak Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že „*...účelem žaloby proti nezákonnému zásahu obecně není přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení. Tento postup může být předmětem přezkumu v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, protože procesní stránka věci je neoddělitelnou součástí zákonnosti rozhodnutí. Ochranu ve vztahu ke správnímu řízení jako takovému platné právo nezabezpečuje možností úplně negovat vedení správního řízení žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. K tomu slouží možnost podat žalobu proti rozhodnutí, v jehož vydání zpravidla vedení správního řízení vyústí, příp. i cesta náhrad podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Úplně zamezit vedení správního řízení však nelze. Přezkoumání zákonnosti vedení správního řízení v rámci řízení o ochraně před nezákonným zásahem by bylo přezkumem předčasným a odporujícím systematice soudního řádu správního...*".

Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ve věci sp. zn. 5 Aps 6/2009 ze dne 29.1.2010 uvedl, že žalovaný (i v právě citované věci jím byl Úřad pro ochranu hospodářské soutěže), který postupoval podle § 21 odst. 5 a 6 ZOHS ve znění účinném před novelou č. 155/2009 Sb. (ve znění účinném do 31.8.2009), byl oprávněn činit vůči soutěžiteli - účastníkovi správního řízení „*...úkony donucují povahy, jež by svou podstatou mohly být nezákonným zásahem, pokud by nebyly prováděny v souladu se zákonem...*", nicméně tuto část odůvodnění právě citovaného rozsudku nelze podle zdejšího soudu vnímat izolovaně bez kontextu zbylé části odůvodnění. Nejvyšší správní soud totiž i v právě citovaném rozsudku odkázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 17.4.2009 ve věci sp. zn. 8 Aps 6/2007 a připomněl právě již shora citované, a sice že „*...účelem žaloby proti nezákonnému zásahu obecně není přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení. Tento postup může být předmětem přezkumu v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, protože procesní stránka věci je neoddělitelnou součástí zákonnosti rozhodnutí. Ochranu ve vztahu ke správnímu řízení jako takovému platné právo nezabezpečuje možností úplně negovat vedení správního řízení žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. K tomu slouží možnost podat žalobu proti rozhodnutí, ve jehož vydání zpravidla vedení správního řízení vyústí...*". Jestliže se tedy i v rozsudku ze dne 29.1.2010 Nejvyšší správní soud ve vztahu k řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže přihlásil k pravidlu subsidiarity řízení podle § 82 s.ř.s. k řízení podle § 65 s.ř.s. (výslovně uvedl, že „*...přezkoumávání zákonnosti vedení správního řízení v rámci řízení o ochraně před nezákonným zásahem by bylo přezkumem předčasným a odporujícím systematice soudního řádu správního...*"), pak jeho konstatování, že žalovaný byl oprávněn činit vůči soutěžiteli - účastníkovi správního řízení úkony donucují povahy, jež by svou podstatou mohly být nezákonným zásahem, pokud by nebyly prováděny v souladu se zákonem, je třeba podle zdejšího soudu i nadále vnímat v kontextu (nadále Nejvyšším

správním soudem zdůrazňovaného) podpůrného charakteru žaloby podle § 82 s.ř.s. k žalobě podle § 65 s.ř.s. a za podstatný považovat závěr Nejvyššího správního soudu, který na pasáž o tom, že by uvedené úkony mohly být svou podstatou nezákonným zásahem, pokud by nebyly prováděny v souladu se zákonem, v rámci citovaného rozsudku přímo navazuje a tam podané úvahy uzavírá. Tento závěr Nejvyššího správního soudu totiž zní: *„...je tedy nutno konstatovat, že uložením těchto povinností pojmově mohlo dojít k nezákonnému zásahu ... ve smyslu § 82 s.ř.s., pokud by k těmto výzvám došlo v rámci řízení, které by žalovaný nebyl oprávněn vést...“*. Posouzení právě uvedené otázky pokládá zdejší soud pro další své úvahy za klíčové.

Jestliže je i nadále zdůrazňována subsidiarita řízení podle § 82 a násl. s.ř.s. k řízení podle § 65 a násl. s.ř.s., pak s vědomím shora popsaných recentních závěrů Nejvyššího správního soudu zdejší soud dovozuje, že o nezákonný zásah by se v daném případě mohlo jednat tehdy, pokud by žalovaný vedl správní řízení, u něhož by bylo již na první pohled zřetelně jasné, že je žalovaný není oprávněn vést. Přesvědčení zdejšího soudu, že takový absolutní administrativní exces by musel být po podání žaloby podle § 82 s.ř.s. patrný již na první pohled, vyplývá z následujícího: pokud by totiž otázka „oprávněnosti správního řízení“ měla být po podání žaloby podle § 82 s.ř.s. předmětem zkoumání hlubšího, pak by správní soud nutně musel tuto otázku posuzovat poté, co by se v běžícím správním řízení podrobně seznámil s obsahem správního spisu, a tím i se skutečnostmi, které podle žalovaného odůvodňovaly zahájení správního řízení *ex offo*, a tedy „oprávněnost správního řízení“ by dovozoval s ohledem na skutečnosti zjištěné žalovaným před zahájením správního řízení či v jeho dosavadním průběhu, a tím by se již v této fázi běžícího správního řízení zřetelně vyjadřoval k hmotněprávním otázkám, které teprve mají být správním orgánem (žalovaným) zodpovězeny v rozhodnutí ve věci, k němuž správní řízení směřuje (ať už půjde o rozhodnutí „odsuzující“ či „zprošťující“). Správní soud by tedy při takovémto pojetí již v řízení o žalobě podané podle § 82 s.ř.s. zkoumal otázku „oprávněnosti správního řízení“ ve vztahu k jednotlivým účastníkům správního řízení (tu tedy konkrétně ve vztahu k žalobci coby jednomu z účastníků běžícího správního řízení) po stránce věcné, nepřímo by tím určoval výsledek běžícího správního řízení, a tedy závěr, k němuž má žalovaný teprve dospět, což by s vědomím skutečnosti, že takový výsledek správního řízení je soudem přezkoumatelný na základě žaloby podané podle § 65 s.ř.s., podle zdejšího soudu pravidlo subsidiarity řízení podle § 82 a násl. s.ř.s. k řízení podle § 65 a násl. s.ř.s. popíralo.

Jestliže je tedy nyní rozhodující otázkou, zda v tomto konkrétním případě je či není žalovaný oprávněn vést se žalobcem správní řízení (a tedy zda je oprávněn v jeho rámci uskutečňovat úkony donucující povahy a zda je povinen správní řízení ukončit), pak tu podle zdejšího soudu žádný prvek takového jasného a absolutního administrativního excesu, jenž by byl zřetelný bez hlubšího zkoumání hmotněprávních otázek, o nichž se správní řízení teprve vede, dovozovat nelze. Skutečnost, že žalovaný není oprávněn v této konkrétní věci správní řízení vést, nevyplývá podle zdejšího soudu ani z názoru Nejvyššího správního soudu judikovaného v rozsudku ve věci sp. zn. 8 Afs 56/2007 ze dne 30.12.1999, jak na něj poukazuje žalobce. To, že uvedený soud judikoval, že *„...účel zákona o ochraně hospodářské soutěže nemůže být naplněn*

pouhou deklarací nezákonného jednání porušitele a potažmo zákazem v jeho pokračování do budoucna... ", automaticky a bez dalšího neznamená, že ve věci, v níž je posuzováno jednání většího počtu soutěžitelů, z nichž ve vztahu k některému (tu k žalobci) již mohla prekludovat možnost uložení sankce, nemůže žalovaný správní řízení vůbec vést. Tuto otázku bude zapotřebí nejprve vyřešit samotným žalovaným v běžícím správním řízení, neboť její vyřešení se promítne v závěru, k němuž celé správní řízení směřuje. Zdejší soud nemůže tuto otázku zodpovědět fakticky „za žalovaného" a tím jej předem usměrnit v jeho úvahách, jež se nakonec mají projevit právě v rozhodnutí, jímž se bude správní řízení končit (žalovaný podle svého vyjádření ze dne 4.11.2010 očekává, že správní řízení bude ukončeno rozhodnutím ve lhůtě přibližně dvou týdnů). Navíc není najisto postaveno ani to, že možnost uložení sankce ve vztahu k žalobci již skutečně prekludovala – a nemá ji najisto postavenu ani sám žalovaný; přestože totiž žalovaný v bodech 201. a 202. „Výhrad k dohodě" uvádí, že žalobce se účastnil protisoutěžního jednání pouze do 30.6.2001, a proto žalovaný činí žalobce za účast na dohodě odpovědného za období do 30.6.2001, zároveň v bodech 22. až 25. svého vyjádření k žalobě popírá, že by žalobce nemohl i za toto jednání v právě běžícím správním řízení postihnout, z tiskové zprávy ze dne 13.9.2010 však plyne, že žalobci pokutu neudělil zřejmě právě proto, že lhůta již prekludovala. Vyjadřovat postoj zdejšího soudu k těmto otázkám v závěrečné fázi správního řízení (před vydáním rozhodnutí v posledním stupni správního řízení), jde-li zřejmě o jednu z klíčových rozkladových námitek žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného, by přitom popřelo smysl jednotlivých typů řízení před správními soudy podle s.ř.s.

Zdejší soud tedy z pohledu právě souzené věci za podstatnou považuje skutečnost, že žalovaný je oprávněn takové správní řízení typově vést (jde o řízení *ex offo* zahájené a vedené se žalobcem pro podezření z porušení § 3 odst. 1 předchozího ZOHS a ZOHS), že toto konkrétní správní řízení bylo řádným procesním postupem zahájeno a že jednotlivá ustanovení ZOHS žalovanému umožňují, aby za účelem úplného zjištění stavu věci shromažďoval podklady svého rozhodnutí.

V případě jiného než zjevně neoprávněně vedeného správního řízení pak platí, že samotné vedení správního řízení se žalobcem a v jeho rámci uskutečňování donucujících úkonů se nevyznačuje nepřezkoumatelností, a tedy před kodifikací ochrany podávané z § 82 a násl. s.ř.s. tu nemohla být dovozována zákonná mezera veřejnoprávní ochrany. Správní řízení, které vybočuje ze zákonných mezí, je jistě obecně způsobilé porušit množství zaručených práv účastníků řízení; to zdejší soud nezpochybňuje. V rámci správního řízení jako procedury před správním orgánem (obdobně jako v rámci daňové kontroly, srov. argumentaci v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správní soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 31.8.2005), je-li v rozporu se zákonem, může dojít vždy přinejmenším k porušení veřejného subjektivního práva účastníka správního řízení na všeobecnou ochranu svobodné sféry jeho osoby („*status negativus*"), vyplývajícího z článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kromě toho může hypoteticky přicházet v úvahu i porušení práva v tom směru, jak žalobce argumentuje ve své žalobě a jak se žalovaný snaží vyvracet ve svém vyjádření k žalobě. To zdejší soud nezpochybňuje. Žalovaný vedením

správního řízení a jednotlivými svými úkony v jeho rámci nepochybně uplatňuje státní moc. V důsledku toho je vázán článkem 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Ani tuto skutečnost zdejší soud nepřehlíží a nezpochybňuje. Vyzdvihl-li princip subjektivního práva jednotlivce na všeobecnou ochranu svobodné sféry osoby, kam spadá i právo jednotlivce na takzvané informační sebeurčení (jen osoba sama je oprávněna rozhodnout o tom, jaké údaje o sobě poskytne), coby esenciální náležitost každého demokratického právního státu, samotný Ústavní soud a deklaroval-li zřetelně potřebu tento princip dodržovat a chránit (srov. argumentaci v nálezu ze dne 20.11.2002 ve věci sp. zn. I. ÚS 512/02), pak musí být i zdejší soud schopen nalézt v právě projednávané věci takové řešení, které žalobce v uvedeném směru nijak nezkrátí.

Přizná-li přitom soud význam základní skutečnosti, ve vztahu k níž tak před ním učinil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 31.8.2005, pak je za klíčovou podle zdejšího soudu třeba považovat právě tu skutečnost, že každé správní řízení musí vyústit v soudem přezkoumatelné rozhodnutí. Konkrétně ve správním řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-S13/2009/KD (popř. označované jen „S13/2009") půjde o rozhodnutí o tom, zda žalobce porušil § 3 odst. 1 předchozího ZOHS, popř. ZOHS, či nikoli, a o tom, zda je žalobci za takové případné porušení ukládána sankce. Je-li postup žalovaného v rámci správního řízení pod kontrolou předsedy žalovaného (ten rozhoduje o opravném prostředku – rozkladu podle § 152 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu) a následně pod kontrolou správních soudů v režimu § 65 a násl. s.ř.s., pak je pod takovou kontrolu principiálně zahrnuta i zákonnost veškerých úkonů uskutečněných správním orgánem v rámci správního řízení, i to, zda žalovaný byl vůbec oprávněn správní řízení se žalobcem vést. Děje se tak přitom při přezkumu rozhodnutí vydaného v takovém správním řízení – primárně správním a sekundárně soudním.

Tyto skutečnosti dle soudu odůvodňují závěr, že ani ochrana před možným porušením shora uvedených práv žalobce není nijak omezena a možnost jejího využití nastane přesně v tom okamžiku, jak odpovídá koncepci správního soudnictví, tj. v okamžiku konečného rozhodnutí žalovaného vydaného ve správním řízení, cestou případné žaloby podle § 65 a násl. s.ř.s. Konkrétně ve vztahu k žalobním tvrzením je zdejší soud tedy toho názoru, že zkoumání toho, zda žalovaný může či nemůže žalobce postihnout, je otázkou, kterou musí nejprve vyřešit žalovaný v rozhodnutí, kterým se správní řízení končí, následně je možné tuto otázku zkoumat v řízení před správním soudem zahájeném podle § 65 a násl. s.ř.s.

Přestože je tedy správní řízení vybočující ze zákonných mezí obecně způsobilé porušit množství zaručených práv účastníků řízení, pak přezkum takového případného vybočení je primárně garantován opravnými prostředky, jimiž lze brojit proti rozhodnutí, k jehož vydání správní řízení směřuje. Za současného stavu řízení před žalovaným oba účastníci tohoto řízení před soudem, tj. žalobce a žalovaný, odlišně nahlížejí na to, zda je možné se žalobcem vůbec vést správní řízení (a v jeho rámci uskutečňovat jednotlivé donucující úkony). Do budoucna mohou nastat dvě situace.

Buď žalovaný přijme argumenty žalobce a sankci mu neuloží, popř. správní řízení ve vztahu k němu sám zastaví, nebo i ve vztahu k žalobci spáchání správního deliktu deklaruje a případně mu za spáchání správního deliktu uloží sankci. Bylo-li ve vztahu k žalobci deklarováno spáchání správního deliktu, popř. byla-li mu uložena pokuta, muselo se tak stát (prvostupňovým) rozhodnutím žalovaného. Je na žalobci, aby závěry obsažené v tomto rozhodnutí napadl rozkladem, následně je na žalovaném, aby se žalobcovou argumentací zabýval ve stádu řízení o rozkladu. Rozhodnutí o rozkladu bude možné napadnout samostatnou žalobu ve správním soudnictví podle § 65 a násl. s.ř.s. Žalobce tedy bude podle zdejšího soudu disponovat dostatečnými prostředky právní ochrany, a to především ochrany ve správním soudnictví s respektováním systematiky s.ř.s.

Nelze-li tedy správní řízení vedené žalovaným považovat za zjevně neoprávněné, jak zdejší soud shora dovodil, pak s respektováním právních názorů vyjádřených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2006 ve věci sp. zn. 8 Aps 2/2006, podle něhož prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka správního řízení, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2007 ve věci sp. zn. 9 Aps 3/2007, podle něhož jakkoli je správní řízení vybočující ze zákonných mezí způsobilé porušit množství zaručených práv účastníků řízení, je třeba přezkum takového případného vybočení uplatňovat až v rámci garantovaných opravných prostředků, jimiž lze brojit proti rozhodnutí ve věci, kterým je dané správní řízení ukončeno, zdejší soud musí dospět k závěru, že samotné vedení správního řízení – a v jeho rámci uskutečňování donucujících úkonů, které souvisí se samotným vedením správního řízení, nemůže být nezákonným zásahem ve významu § 82 s.ř.s.

Zdejší soud uzavírá, že v daném případě není splněna podmínka vyplývající z § 82 s.ř.s., a sice že by žalovaný uskutečnil úkon, který by mohl být nezákonným zásahem, kterým by žalobce byl přímo zkrácen na svých právech. Není-li vedení správního řízení ani uskutečňování jednotlivých úkonů žalovaným v rámci tohoto správního řízení nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s., nelze žalovanému uložit, aby správní řízení zastavil, ani aby se v jeho rámci zdržel uskutečňování jednotlivých úkonů, k nimž je v rámci správního řízení oprávněn, ani aby se zdržel využívání podkladu rozhodnutí, který ve správním řízení opatřil, ani aby se zdržel činění opisů či výpisů z těchto podkladů, ani aby byl povinen opatřený podklad rozhodnutí vrátit.

Z tohoto důvodu zdejší soud žalobu v této její části jako nedůvodnou bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. V části, v níž soud žalobu odmítl, žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 s.ř.s. nemá. V části, v níž soud žalobu projednal meritorně, tj. v části, v níž ji zamítl, žalobce nebyl ve věci úspěšným, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo

(§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Žalovaný byl ve věci úspěšným, avšak soud nezjistil, že by mu vznikly náklady, jež by přesahovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, a proto mu soud náhradu nepřiznal (§ 60 odst. 7 s.ř.s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost podle § 102 a násl. s.ř.s. do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V části, v níž se žalobce domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost odstranit z tiskové zprávy ze dne 13.9.2010 nazvané „Úřad pokutoval kartel výrobců obrazovek" uveřejněné na internetových stránkách žalovaného www.compet.cz text „Koninklijke Philips Electronic N.V." a „Philips", může žalobce do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí podat žalobu k místně příslušnému okresnímu soudu (§ 46 odst. 2 s.ř.s.).

V Brně dne 4. listopadu 2010

David Raus, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová